

Автор неизвестен

УЗЫ НАШЕЙ ИСКРЕННОЙ ЛЮБВИ

Да, где-то есть другие города,

Возможно, больше и богаче.

Но наша связь с тобою - навсегда,

И никогда не может быть иначе.

Районный центр для кого-то мал,

А мы, по этим улицам шагая,

Благодарим за всё, что, город, ты нам дал,

Любовью души наши согревая.

Прости, что не всегда к тебе внимательны,

Ты просто знай, что из любых дорог

Не сразу пусть, но - обязательно

Мы выберем ведущую на твой порог.

К тебе не возвратиться невозможно,

Ты - притяжение родной земли,

И объяснить сей факт несложно:

Ты - наш, а мы - всегда твои!

Автор неізнвештен

КОБРЫНШЧЫНА

Сонца ў водах Мухаўца іграе,

І бяжыць да Брэста магістраль.

Паглядзі, Кобрыншчына якая –

Песня жаўрука нясецца удаль.

Кобрынскі край такі прывольны,

Песнямі ад веку шчыраваў.

Лісцікі бярозак беластвоных

Тут ружовы ранак цалаваў.

Зіхацяць ізноў на небасхіле

Зорчак дрыжачыя вянкi.

Дружна карагоды мы вадзілі

І збіралі у полі васількі.

Не знікаюць памяці крыніцы;

Тут народ вітаюць калядой.

Тут заўседы шчасце прамяніцца

Талентам і сілай маладой.

Тут лясы ўпіраюцца ў неба,

Срэбным горнам звоніць сенажаць.

Пахне ў хатах беларускім хлебам.

І прасторы - вокам не абняць.

Вось яны, кобрынскія далі,

Галасы знаемыя сяброў!

Тут жаданы мы, бо нас чакалі,

Быццам з выраю далекага буслоў.

Дзіўны край! Ён быццам - для паэтаў,

Край для працавітых тых людзей, -

Ён вясковай шчырасцю сагрэты,

Мудрасцю й вытокамі надзей,

Тут вітаць гасцей заўседы рады,

Па-сяброўску шчодро частаваць.

Тут умеюць выслухаць парады

І прыпеўкі весела спяваць.

У гэты край з далекіх далячыняў

Зноў вяртаемся і робім новы крок

Да Кобрыншчыны, як да святыні —

Поля, дзе ў жыце васілек.

Тут чаруюць воклічы і гукі.

Не забыць нам гэтае красы.

Жар сяброўства грэе нашы рукі,

Дзе ружовыя не гаснуць верасы.

Лес адгэтуль шлях наш выбірае.

Ткуць тут ільняныя ручнікі.

Легендарны край – зямля святая!

Нам наканавана на вякі.

Автор неизвестен

О, Кобрин, ты земля талантов,

Отчизна малая моя.

Тебе всецело отдаю я

Всего себя, всего себя.

Тебя я, Кобрин, воспеваю,

Тебя прославить я хочу.

Когда куда-то уезжаю

Тоскую по тебе, грущу.

Твоя история богата,

Она открытая строка.

Возможно, скоро в ней найдётся

И мне местечко, а пока...

Ты город славный и красивый,

И пусть провинциален ты,

Скажу, что Кобрин - город-сказка

Где исполняются мечты.

Так процветай, расти и дальше,

Дари тепло своим «птенцам»,

Чтоб каждый, кто сюда заглянет,

В душе завидовал бы нам.